

SANDRA BROWN

DOKONALÁ LEŠŤ

Je len jeden spôsob, ako chytiť tohto vraha...

**SANDRA
BROWN**

**DOKONALÁ
LEŠŤ**

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Miletičova 23, 821 09 Bratislava 2
E-mail: info@slovenskyspisovatel.sk
www.slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedná redaktorka Katarína Jusková
Tlač TBB, a. s., Banská Bystrica

Z anglického originálu Sandra Brown: Sandra Brown: Outfox,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Grand Central Publishing,
a division of Hachette Book Group, Inc., New York 2019,
preložila Barbora Andrežálová.

*Tento príbeh je fikcia. Všetky mená, postavy, miesta a udalosti
sú výplodom autorkinej fantázie alebo súčasťou vymysleného príbehu.
Akákoľvek podobnosť so skutočnými miestami, udalosťami
a žijúcimi či nežijúcimi osobami je náhodná.*

By arrangement with Maria Carvainis Agency, Inc. and P. & R.
Permissions & Rights Ltd.
Translated from the English OUTFOX.
First published in the United States of America by Grand Central Publishing,
a division of Hachette Book Group, Inc.

Copyright © 2019 by Sandra Brown Management, Ltd.

All rights reserved

Translation © Barbora Andrežálová 2020

Cover Design © Barbara Baloghová 2020

Cover Photo © Shutterstock

Slovak Edition © Slovenský spisovateľ, Ltd, 2020

ISBN 978-80-220-2268-2

Prológ

Ponuré mrholenie zastieralo výhľad na telo na pláži.

Hmla vytvárala okolo lúčov na móle svätožiaru. Voči silným prenosným svetlám však bola bezmocná. Vyzeralo by to ako nejaká groteskná paródia, keby sa na hlavnej scéne v ostrej žiare reflektorov nečrtali len kontúry nehybnej postavy zakrytej plachtou.

Nízko nad zemou lietala policajná helikoptéra. Jej nemilosrdný žiarivý svetlomet prehľadával celé mólo aj prístav, kde sa lode pohádzali na pokojných vlnkách, ľahostajných voči okolitému chaosu.

Ako prechádzal po pláži späť k príboju, zasiahol mŕtvolu práve vo chvíli, keď vzdušný prúd z vrtule nadvihol plachtu a odhalil nehybnú bielu ruku na udupanom piesku.

Len čo sa našlo telo, začali sa na mieste činu zbierať zástupcovia bezpečnostných a vyšetrovacích zložiek. Farebné svetlá záchranárskej helikoptéry sa odrážali od nízkych oblakov, čo zahaľovali prístav. Vody Atlantiku okolo Fort Sumter brzdila loď pobrežnej stráže a prečesávala vlny reflektorom.

Dorazili už aj prenosové vozy televíznych staníc, z ktorých vyskakovali dychtiví reportéri a členovia štábu.

Na móle sa začali zhlukovať zvedavci. Súperili o miesto s najlepším výhľadom na telo, pozorne sledovali prácu polície a médií a robili si selfie so zakrytou mŕtvolou v pozadí. Popri tom si navzájom vymieňali informácie a špekulovali.

Mŕtvu údajne vyplavil na breh večerný príliv a objavil ju

nejaký muž s malým synom, keď na pláži venčili svojho hnedého labradora.

Išlo vraj o jasný prípad utopenia.

Údajne sa to nešťastie stalo počas plavby loďou.

Ani jedna z týchto domnienok nebola správna.

Labrador nebol na vôdzke, pobehol kúsok napred, a práve on urobil ten hrozivý objav, keď šantil vo vlnách.

Jeden z divákov na móle mlčky načúval ochkaniu, faktom a dohadom a sám pre seba sa spokojne usmial.

1. kapitola

Pred tromi týždňami

Automatické dvere sa otvorili. Drex Easton jediným skúmavým pohľadom preletel vestibul hotela. Bol prázdny, okrem peknej mladej ženy za recepcným pultom. Pleť mala ako porcelánová bábika, lesklé čierne vlasy zviazané do chvosta. Víkala ho s neistým úsmevom.

„Dobré ráno, pane. Ako vám môžem pomôcť?“

Drex si položil kufrík k nohám. „Nemám rezerváciu, ale potrebujem izbu.“

„Ubytovať sa dá až po druhej popoludní.“

„Hmm.“

„Kvôli... kvôli pohodliu našich hostí máme checkout až napoludnie.“

„Hmm.“

„Chýžné potrebujú čas, aby...“

„Je mi to jasné, slečna Liová,“ prečítal jej menovku pripnutú na gaštanovohnedom saku. Usmial sa. „Dúfal som, že by ste kvôli mne mohli urobiť výnimku.“

Siahol si po peňaženku do zadného vrecka nohavíc, pričom sa mu sako rozhalilo a zbadala puzdro so zbraňou pod jeho ľavou rukou. Pri pohľade naň rýchlo zažmurkala, zdvihla zrak a stretli sa im oči. Uprene hľadel na ňu.

„Žiadny strach,“ povedal potichu, otvoril peňaženku a ukázal jej odznak a preukaz špeciálneho agenta Federálneho vyšetrovacieho úradu.

Nerád ním mával každému pred nosom. Robil to, len keď

potreboval obísť pravidlá a zákazy. U slečny Liovej to zabralo a hneď sa pustila do práce.

„Pozriem sa, čo pre vás môžem urobiť.“

„To bude od vás naozaj láskavé.“

Pôvabnými prstami ťukala do klávesnice. „Jednolôžková alebo s manželskou posteľou?“

„Nie som náročný.“

Oči jej behali po monitore. Posunula sa myšou nižšie, potom zase vyššie. „Môžem vám dať hneď teraz upratať peknú dvojlôžkovú izbu, ale aj tak to zaberie asi polhodinu. Alebo máme okamžite k dispozícii menej peknú jednolôžkovú.“

„Vezmem tú jednolôžkovú, keď je hneď voľná.“ Posunul k nej po pulte kreditnú kartu.

„Ako dlho sa u nás zdržíte, pán Easton?“

Bola naozaj dobrá. Hneď si zapamätala jeho meno. „Ešte neviem. Čoskoro by mali prísť ďalší dvaja... dvaja moji kolegovia a dozviem sa to až po našom stretnutí. Skôr vám to neviem povedať.“

„To nič. Izba je vaša a neskôr mi dáte vedieť, kedy plánujete odísť.“

„Skvelé. Vďaka.“

Pretiahla jeho kartu cez terminál a zaregistrovala ho. Vytlačila mu účet na zálohu a dala mu podpísať formulár. Potom mu kreditku vrátila spolu s kľúčom od izby. „Tým kľúčom si môžete odomknúť aj fitnesscentrum na druhom poschodí.“

„Ďakujem, ale nebudem ho potrebovať.“

„Reštaurácia je na konci tej chodby za vami. Raňajky sa podávajú...“

„Nebudem raňajkovať.“ Zohol sa a zdvihol kufrík.

Pohotovo ukázala na výťahy. „Keď vystúpите na vašom poschodí, izbu budete mať po ľavej strane.“

„Ďakujem, slečna Liová. Veľmi ste mi pomohli.“

„Smiem im dať vaše číslo izby vašim kolegom, keď prídu?“

„To nebude potrebné, napíšem im ho do správy. Pošlite ich rovno hore.“

„Dúfam, že vaše stretnutie dopadne úspešne.“

Cynicky sa uškrnul. „Aj ja dúfam.“ Naklonil sa k nej a tichým hlasom dodal: „Uvoľnite sa, slečna Liová. Ide vám to výborne.“

Zatvárala sa utrápene. „Som tu len druhý deň. Je na mne tak vidieť, že som nervózna?“

„Iný by si to zrejme nevšimol, ale moja práca spočíva do veľkej miery práve v tom, že sa snažím ľudí rýchlo odhadnúť. Ak je to naozaj váš druhý deň, musím povedať, že na mňa naozaj zapôsobilo, ako ste zvládli problémového hosťa.“

„Vôbec nie ste taký problémový.“

Usmial sa. „Zastihli ste ma v dobrej nálade.“

Tá menej pekná jednolôžková izba nebola práve z tých, ktoré by si dal hotel do reklamného letáka, ale účelu poslúžila. Drex položil kufrík na stôl a vytiahol si z neho laptop. Poslal Mikeovi číslo svojej izby, a potom podišiel k oknu. Zo štvrtého poschodia mal výhľad akurát na diaľničnú križovatku.

Vrátil sa k stolu a prebehol emaily. Nič dôležité. Zamieril do kúpeľne a použil toaletu. Keď z nej vychádzal, zazvonil hotelový telefón. Zdvihol. „Áno?“

„Pán Easton?“

„Slečna Liová.“

„Sú tu vaši kolegovia.“

„Dobre.“ Prišli skôr, než čakal.

„Želáte si, aby som vám dala do izby poslať niečo z kuchyne? Ovocný tanier alebo nejaké sladké pečivo?“

„Nie, vďaka.“

„Keby ste si to rozmysleli, neváhajte mi zavolať.“

„Zavolám, slečna Liová. Ešte raz ďakujem za to, že ste ma ubytovali.“

„Nemáte za čo.“

Cez rozťahnuté závesy prenikalo dnu dosť denného svetla, no aj tak zapol lampu na stole. Potom stiahol termostat o pár stupňov nižšie. Pozrel sa na seba do zrkadla nad toaletným stolíkom a usúdil, že vyzerá celkom k svetlu, hoci od elegancie to malo stále ďaleko. Sprchoval sa a obliekal v zhone.

Keď sa ozvalo tiché zaklopanie, vybral sa k dverám a najprv pozrel do priezoru. Otvoril, ustúpil nabok a pokynul dvom mužom, aby vošli.

Keď prechádzali okolo neho, Gifford Lewis poznamenal: „Dievča na recepcii nás zastavilo a spýtalo sa, či sme kolegovia pána Eastona. Je z teba namätko.“

„Čokoľvek si bude pán Easton priateľ,“ zašomral Mike Malory. „Keď je už taká ochotná, ja by som si dal ten ovocný tanier a sladké pečivo. Mohol by si jej zavolať.“

Drex zo zvyku skontroloval chodbu, ktorá bola prázdna, potom zavrel dvere a zamkol. „Zobudil si ma za úsvitu s tým, aby som našiel nejaké miesto, kde steny nemajú uši. Vravel si, že sa mám pohnúť, tak som sa pohol, našiel také miesto a teraz sme tu. Čo keby si sa vykašľal na ovocie a pečivo a išiel k veci? O čo ide?“

Dvaja muži pozreli na seba, ale ani jeden mu neodpovedal.

„Čo je také tajné, že ste mi to nemohli oznámiť bežnými komunikačnými kanálmi?“ spýtal sa netrpezlivo.

Gif sa oprel plec om stenu. Mike si pritiahol stoličku a vtlesnal svojich stopäťdesiat kíľ medzi protestujúce opierky na ruky.

Drex si založil ruky v bok, z jeho výrazu bolo zjavné, že čaká na odpoveď. „Kristepane, tak povieťe mi to už?“

Mike pozrel na Gifa a ten rukou naznačil, že mu dáva priestor. Potom sa obrátil k Drexovi. „Našiel som ho.“

Jeho smrteľne vážny tón hovoril sám za seba. Vôbec nemusel spresňovať, o kom je reč.

Drex čakal na tieto slová celé roky. Nesčíselne veľa ráz si predstavoval túto chvíľu. Premýšľal, ako zareaguje jeho telo, keď sa to konečne stane. Myslel si, že mu začne zvoniť v ušiach, vyschne v hrdle, podlomí sa mu kolená alebo zaplá po dychu a rozbúcha sa mu srdce.

Namiesto toho však len spustil ruky a pripadal si zrazu neuveriteľne otupený.

Aj Gif s Mikeom zjavne čakali nejaký výbuch, pretože ich jeho nehybnosť a mlčanie privádzali do pomykova. Nečudo, ani on sám tomu nerozumel.

Až po minúte sa začal spamätávať zo šoku. Opäť zamieril k oknu a vyzrel von.

Nič katastrofické sa za ten čas nestalo. Premávka na križovatke sa nezastavila. Zem sa nerozostúpila. Obloha nespadla. Slnko nevyhorelo.

Oprel sa čelom o sklo a prekvapilo ho, aké je studené. „Si si istý?“

„Istý? Akože či to mám potvrdené? Nie,“ odvetil Mike. „Ale tento chlapík vyzerá naozaj sľubne.“

„Vek?“

„Šesťdesiatdva. Aspoň to tvrdí vodičský preukaz.“

Drex obrátil hlavu a zdvihol obočie v tichej otázke.

„Južná Karolína,“ pokračoval Mike. „Mount Pleasant. Predmestie...“

„Charlestonu. Viem. Aké meno používa?“

„Ehm...“

Drex sa zvrhol k nim. „Prosím? Čo to má znamenať?“

„To má znamenať,“ ozval sa Gif, „že ti nepovieme meno, kým nám neprezradíš, čo chceš podniknúť s tou informáciou.“

„Čo si, dopekla, myslíte, že s ňou urobím? Čo najskôr zdvihnem kotvu a poletím do Charlestonu.“

Lewis si vymenil pohľad s Mallorym, odlepil sa od steny a zastal tvárou v tvár Drexovi. Nepokúšal sa o žiadny bojovný postoj. Aj tak by bol iba na smiech, pretože sa s jeho im-

pozantnou postavou nemohol ani zďaleka merať. Navzdory tomu sa však trochu rozkročil, pripravený na všetko, akoby ani nedúfal, že jeho kolega sa ovládne.

„Vypočuj si ma, Drex,“ povedal. „S Mikeom sme sa o tom rozprávali cestou sem. Myslíme si, že by si mal zvážiť... Te-
da, že by bolo vhodné, keby... Najrozumnejšie bude...“

„Čo?“

„Upovedomiť Rudkowského.“

„Tak na to rovno zabudnite.“

„Drex...“

Ešte raz to zopakoval, tentoraz hlasnejšie a dôraznejšie. Mike pobavene pozrel na Gifa. „Hovoril som ti.“

Napokon Drexovi predsa len začalo hučať v ušiach. Ko-
nečne si začínal uvedomovať realitu a cítil, ako sa mu zvy-
šuje tep. Okenná tabuľa mu pripadala taká studená preto,
lebo mal tvár ako v ohni. Na spánkoch mu pulzovali navre-
té žily, pokožka pod vlasmi sa mu potila. Vlastne mal pocit,
že sa potí na celom tele.

Vyzliekol si sako a šmaril ho na posteľ. Chvíľu zápasil s po-
pruhom na puzdro so zbraňou, a keď si ho stiahol, hodil ho
na sako. Potom si uvoľnil kravatu a rozopol golier, akoby sa
pripravoval na pästný súboj, k akému by debata mohla do-
spieť.

Snažil sa aspoň vzbudzovať dojem, že sa stále ovláda,
a znovu sa spýtal: „Aké meno používa teraz?“

„Za predpokladu, že je to naozaj on...“

„Keby ste si to nemysleli, nenavrholi by ste tajné stret-
nutie. Povedzte mi, čo naňho máte, a začnite menom.“

„Žiadne meno.“

Mike Mallory bol hviezda, pokiaľ išlo o dolovanie infor-
mácií z počítača, ale s ľuďmi mu to už tak dobre nešlo. Vo
všeobecnosti nimi pohrdal a považoval ich za hlupákov.
Easton a Lewis boli zrejme výnimky.

Vo svojej práci bol taký dobrý, že Drex sa povzniesol nad
jeho neznesiteľnú povahu a nedostatok základnej slušnosti.

Tentoraz sa však neudržal a tlmene zahrešil popod nos, čo patrilo aj Gifovi, ktorý mu tentoraz chytil stranu.

„Fajn,“ utrúsil Mike. „Len si nadávaj. Ide nám iba o tvoje dobro.“

„To je od vás ohromne milé, ale viem sa o seba postarať.“

„Keď si to všetko vypočuješ, možno si to rozmyslíš a nebudeš chcieť riešiť všetko sám.“

„Nerozmyslím.“

Mallory mykol plecami. „V tom prípade si podpíšeš vlastný ortieľ. Ale vopred ťa varujem, že ja ti rozhodne kopať hrob nebudem a ani doň nepoleziem s tebou.“

„To beriem. Zistím si to prekliate meno aj sám, len ma nasmerujte na správnu stopu.“

Mike prikývol. „To by šlo. Ani ja nechcem, aby nám zdrhol. Ak je to naozaj on.“

Drex trochu cúvol, párkrát zakrúžil plecami v snahe uvoľniť ich. „Má ten tajomný muž nejakú prácu?“

„Nič som nenašiel, ale žije si dobre,“ odvetil Mike.

„O tom nepochybujem,“ zašomral si popod nos Easton. „Odkedy je v Mount Pleasant?“

„To som ešte nezistil. Na súčasnej adrese býva desať mesiacov.“

„Čo je to za nehnuteľnosť?“

„Dom.“

„Prenajatý?“

„Vlastní ho.“

„Hypotéka?“

„Žiadnu som nenašiel.“

„Takže platil v hotovosti.“

Mike mykol plecami – zrejme áno.

Gif poznamenal, že dom mohol zdediť, ale ani jeden z nich si to nemyslel, takže s touto verziou ďalej neoperovali.

„Čo je to za dom?“

„Podľa záznamov realitnej kancelárie nie je nový, už v ňom

niekto býval,“ odvetil Mallory. „Ale je v dobrom susedstve. Bohatá štvrť.“

„Cena?“

„Pol druha milióna a nejaké drobné. Na Google Earth vyzerá dosť priestranný a udržiavaný.“ Zašmátral vo vreckách nohavíc a vytiahol USB kľúč.

Drex si ho vzal.

„Bez hesla ti bude nanič a nedostaneš ho, kým si toto nevyjasníme.“

Easton posmešne odfrkol. „Môžem si ho dať heknúť. Nie si jediný počítačový fanatik, ktorého poznám.“

Mike zdvihol ruky. „Poslúž si. Zožeň niekoho, kto to heslo prelomí. Zaujímalo by ma však, ako mu vysvetlíš svoj záujem o na prvý pohľad počestného občana.“

„Podplatenému hackerovi to bude ukradnuté.“

„Podplatený hacker si vezme tvoje prachy a...“

„Ešte to celé použije proti tebe,“ pridal sa Gif.

„Pokojne by tomu nášmu chlapíkovi z Južnej Karolíny zavolať a povedal by mu, že ho nejaký človek z Lexingtonu v Kentucky špehuje.“

Gif prevzal štafetu. „Vypýtal by si od neho viac, než si mu dal ty, a hneď by ťa natrel.“

„A potom by si to bol ty, špeciálny agent Easton,“ pokračoval Mike a namieril naňho tučným ukazovák, „koho by špehovali a prichytili pri bohviekoľkých trestných činoch a zločinoch. Všetko by si zbabral a zmaril akúkoľvek šancu, že raz dostaneš toho sukinho syna, čo je prakticky tvoja životná misia.“ Zhlboka sa nadýchol. „Povedz mi, že sa mýlim.“

Drex si sadol na kraj postele, oprel si predlaktia o stehná a spustil hlavu. Po chvíli zdvihol zrak. „Fajn. Žiadny hacker. Budem sa držať na uzde. Spokojní?“

Kolegovia si vymenili pohľady. „Mal by si si osvojiť trochu diskrétnosti a opatrnosti,“ poznamenal Gifford.

„Nejsť do toho s horúcou hlavou,“ dodal Mike.

„Len o to nám ide,“ uzavrel Gif.

Drex si položil ruku na srdce. „Budem opatrný, diskrétny a zachovám si chladnú hlavu, dobre?“

Ani jeden z nich tomu poslednému neveril a vôbec sa nevtárili, že by ich presvedčil o svojej úprimnosti. Navzdory tomu Mike odvetil: „Dobre. Ďalšia otázka?“

„Máte jeho fotku?“

„Len tú z vodičského preukazu.“

„A?“

„Vyzerá úplne inak, ako keď sa objavil naposledy.“

„Key West,“ pripomenul im Gif, aj keď to vôbec nebolo potrebné.

„Vôbec by si nepovedal, že je to ten istý chlap,“ pokračoval Mallory. „Práve preto sa môžeme úplne mýliť.“

„No ak je to naozaj on,“ pokračoval Gifford, „a ty do toho vletíš plnou parou a narobíš spúšť, môžeš sa pekelné popáliť. Najmä ak sa to donesie Rudkovskému.“

„Rudkovski nech sa pojebe.“

„Povráva sa, že to už skúšal, ale ktovieako mu to nešlo.“

Mike sa na Gifovej poznámke krátko zasmial, čo uňho nebývalo zvykom, a ani Drex sa neubránil úškrnu. Gifford vždy vedel, ako uvoľniť napätie. Bol to priemerný muž s priemernou výškou aj hmotnosťou, s rednúcimi hnedými vlasmi a úplne všedným zovňajškom, no práve vlastná priemernosť mu poskytovala dokonalé krytie. Mohol ostatných pozorovať bez toho, aby si ho niekto všimol alebo zapamätal, preto bol cenným prínosom pre tím. Okrem toho vedel veľmi dobre predpovedať ľudské správanie, čo napokon dokázal aj teraz.

Drex by sa do toho nepochybne vrhol plnou parou a nechal by kameň na kameni.

Potreboval chvíľu, aby si usporiadal myšlienky, a tak ukázal na minibar. „Ponúknite sa.“ Potom vstal a začal sa prechádzať v malom priestore medzi posteľou a oknom.

Agenti sa obslúžili, vybrali si limonádu. Mike sa posťažo-

val, že na otvorenie plechovky s orieškami by potreboval páčidlo. Gif sa ponúkol, že to skúsi. Mallory posmešne vyprskol a nazval ho cintľavkou.

Drex vytesnil z hlavy ich doťahovanie a sústredil sa na cieľ, na muža, ktorého spoznal pod menom Weston Graham, aj keď to mohla byť len ďalšia z vymyslených identít. Celé desaťročia sa vyhýbal zákonu. Pokojne si mohol dávať kávu a koláč v kaviarni na druhej strane cesty alebo zapalovať vonné tyčinky v kláštore v Himalájach. Ani jedno z toho by Drex neprekvapilo.

Bol ako chameleón, neobyčajne vynachádzavý v zmene vlastného zovňajšku a prispôsobovaní sa novému prostrediu. Vedel si pohodlne nažívať kdekoľvek tak, že nevzbudil ani len najmenšie podozrenie, či už išlo o priestranný strešný byt v chicagskej štvrti Gold Coast, konský ranč neďaleko Santa Barbary alebo jachtu zakotvenú v Key West. Žil však aj na miestach, ktoré neboli ani zďaleka také luxusné. Napokon, ani nemuseli byť. Dokázal vyťažiť maximum z čohokoľvek.

Len čo sa kolegovia usadili, obrátil sa k nim. „Prečo ste sa zamerali práve na toho chlapíka z Južnej Karolíny?“

„Pravidelne som kontroloval viaceré zdroje, ale vieš, ako som ho nakoniec objavil?“ prehodil Mike a odgrgol si. „Online zoznamka. Usúdil som, že si nejakú musí vyberať obeť, a tak som tie stránky pravidelne prechádzal, či na niečo nenarazím. No a predvčerom som našiel profil, ktorý vzbudil moju pozornosť. Akoby som tie vety už niekedy čítal.“

Chvíľu mi to trvalo, ale nakoniec som našiel, čo som hľadal. Okrem fyzického opisu seba samého sa to opakovalo do poslednej bodky. Opísal od slova do slova, čo použil naposledy. Čo má rád, čo nemá rád, kde sa vidí o päť rokov, životná filozofia, názory na lásku. Všetky tie kravičky. A vieš čo? Zverejnil to šesť mesiacov predtým, ako zmizla Pixie.“

Patricia Montgomeryová, pre priateľov Pixie, zmizla zo svojej vily v Tulse a už ju nikdy nikto nevidel.

„Náhoda, Mike,“ namietol Drex. „Jej známi, ktorých sme vypočúvali, prisahali, že by si nikdy nehľadala chlapa cez zoznamku.“

„To tvrdili známi všetkých zmiznutých žien. Vraveli aj, že majú dosť rozumu, aby naleteli nejakému podvodníkovi. Lenže Pixie zmizla iba pár dní po tom, čo predala akcie a vybielila si účet.“

„Jediné, čo zmizlo z jej domu, bol počítač,“ zapojil sa Gif. „Jej zvodca tam nechal desaťtisíce dolárov v šperkoch a kožuchoch a namiesto toho si vzal nejaký starý počítač.“

„Aby zničil všetky dôkazy o tom, že spolu flirtovali cez internet,“ dodal Mike. Predklonil sa, aby si od Gifa vzal takmer prázdnu plechovku s orieškami; kožené sedadlo pod ním zastonalo. „Mračíš sa,“ poznamenal.

„Rád by som sa tešil, ale toto je naozaj málo,“ odvetil Drex.

„Súhlasím. Práve preto som sa vrátil k jeho ďalšej obeti po Pixie. Alebo k pravdepodobnej nasledujúcej obeti.“

„Marian Harrisová. Key West.“

„Osem mesiacov pred jej zmiznutím sa objavil ten istý profil. Iná zoznamka, ale taká, čo sa orientuje aj na ‚zrelých‘ klientov s ‚vycibreným vkusom‘.“

„Od slova do slova?“ spýtal sa.

„Navlas rovnaký, ako odtlačok prsta.“

„Dost úbohý vtíp,“ utrúsil Gif.

Chlap, ktorého hľadali, po sebe nikdy žiadny odtlačok nenechal. Alebo ho aspoň nikto nenašiel. Ako prekliaty Ted Bundy.

Mike si vytriasol posledný oriešok rovno do úst. „Pittsburgh mu tak dlho netrval,“ pripomenul, kým ho chrúmal. „To bolo pred viac ako šiestimi rokmi. Vtedy hľadal ‚spoločnosť dámy s dobrým vkusom‘ len tri mesiace predtým, ako zmizla Loretta Doanová.“

„Tie zoznamky, ktoré si pozeral, sú celoštátne?“

„Áno. Vôbec mu nerobí problém zmeniť miesto. Vlastne mám dojem, že to ten hajzel robí náročky.“

„Kedy sa zaregistroval najnovší profil?“

„Pred niekoľkými mesiacmi.“

Drex zvrátil tvár. „Hľadá si ďalšiu.“

„Presne to mi napadlo, preto som mu hodil udičku. Odpovedal som mu a použil som pár kľúčových slovíčok, na ktoré by sa mohol chytiť. Urobil som zo seba dokonalý cieľ. Opísal som sa ako bezdetná vdova po päťdesiatke, ktorá je finančne zabezpečená a nezávislá, má rada dobré jedlo, kvalitné víno a zahraničné filmy. A dodal som, že väčšina mužov ma považuje za atraktívnu.“

„Ja teda rozhodne nie,“ vyhlásil Gif.

„Ani ja,“ pridal sa Drex.

Mike im ukázal prostredník. „Zjavne ani on. Vôbec sa nechýl.“

Gif sa zamyslene poškrabal na čele. „Možno si to prepálil. Možno to znelo až príliš sebavedomo a sofistikovane. On hľadá ženy, ktoré sú tak trochu naivné. Zraniteľné. Ty si ho len vystrašil.“

„Alebo to bolo až natoľko lákavé,“ pridal sa Drex, „že vy-
tušil podraz a bolo mu jasné, že takáto žena snov je len ná-
vnada.“

„Možno,“ pripustil Mike, „ale je tu ešte jedna, o niečo pravdepodobnejšia možnosť, ktorej sa obávam. Možno som sa tam prihlásil priskoro a nezareagoval na mňa, pretože sa ešte nezabavil súčasnej obete.“

Znelo to logicky. Drex usúdil, že na tom môže niečo byť, lebo sa mu pri tej predstave mimovoľne stiahol žalúdok. „To znamená, že kým sa tu rozprávame, nejakej žene hrozí smrteľné nebezpečenstvo.“

„Alebo niečo horšie.“

„Čo je horšie ako smrteľné nebezpečenstvo?“

Mike zaváhal.

„Hovor,“ naliehal Easton.

Tučný muž si vzdychol. „Ešte raz opakujem, že sa môžem mýliť, Drex.“

„Ale nemyslíš si to.“

Tučniak bezradne zdvihol ruky.

„Prečo si myslíš, že je to on?“ vyzvedal Drex.

„Len mi sľúb...“

„Nebudem ti nič sľubovať. Prečo si myslíš, že tento chlap je náš človek? Môj človek?“

„Drex, nemôžeš...“

„Rudkowski sa...“ ozval sa Gif.

„Povedz mi to, dopekla!“ prekričal oboch Easton.

Po ďalšej odmlke Mike zašomral: „Je ženatý.“

Toto rozhodne nečakal. „Ženatý?“

„Ženatý. Vieš, čo to znamená? Že má taký ten prsteň a ona tiež.“

Gif vážne prikývol.

Drex zmätene pozrel z jedného na druhého, potom sklamané pokrútil hlavou a trpko sa zasmial. „Nuž, tak tým ste všetko zmietli zo stola. Zbytočne ste plytvali mojím časom. Ak sa pohneme, tak ešte stihneme raňajky dole v reštaurácii.“ Zahrabol si prstami do vlasov.

„Doriti! A ja som sa už tešil, že sa náš osamelý milovník znovu vynoril a hľadá spriaznenú dušu. Lenže toto nie je náš človek, manželka tam nesedí.“

„Už predsa bol raz ženatý,“ pripomenul mu Gif.

„Raz. Odvtedy nie. Manželstvo nezodpovedá jeho profilu ani modu operandi už celé roky. Zo žiadneho uhla pohľadu, v žiadnej forme.“

„Vieš, Drex, vlastne zodpovedá,“ povedal vážne Mike.

„Ako to?“

Gif si odkašľal. „Tá žena je neskutočne zazobaná.“

Drex si premeral oboch mužov. Dvaja agenti už ani nemohli byť rozdielnejší, ale v tvárach sa im zračil rovnaký údes.

Odvrátil sa a zrak mu spočinul na vlastnom obraze v zrkadle. Aj sám videl, ako mu črty stvrdli v napätom odhodlaní. V očiach mal neúprosný pohľad, čo tam ešte pred chvíľou nebol. Teraz však vedel, že život nejakej ženy visí na vlásku, a je na ňom, aby ju zachránil.

Prehovoril tichým ale oceľovo pevným hlasom: „Povedzte mi jeho meno.“

2. kapitola

„Nepotrebuje pomôcť?“

Drex zložil prázdnu kartónovú škatuľu na chodník, obrátil sa a ocitol sa tvárou v tvár svojmu úhlavnému nepriateľovi.

Ak to bol naozaj Weston Graham, mal asi stosedemdesiattri centimetrov a na šesťdesiatdvaročného muža bol v obdivuhodnej forme. Golfová polokošeľa sa mu napínala na pevných bicepsoch a obopínala štíhly driek. Šedivejúce vlasy už trochu ustupovali, no mal ich dosť dlhé, aby si ich mohol stiahnuť do chvosta. Žiarivo biely priateľský úsmev lemovala prešedivená briadka.

Drex si utrel spotené čelo do rukáva vyľahaného starého trička. „Vďaka, táto je posledná.“

„Dúfal som, že to poviete. Ponúkol som sa len zo zdvorilosti.“

Obaja sa zasmiali.

„Ale dal by som si jedno z tých pív, ak ponúkate,“ vyhlásil Drex.

Sused k nemu predtým zamieril cez spoločný trávnik s vychladenou fľašou v každej ruke. Jednu mu podal. „Vitajte v susedstve.“

„Ďakujem.“

Štrngli si a napili sa. „Jasper Ford.“ Potriasli si ruky.

„Jasper,“ zopakoval Drex, akoby to meno počul prvý raz